Gül-elim

2019

ISBN:

Dizgi : …

Kapak :

Baskı- Cilt : **2019**

İçindekiler

بِسْـــمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيم

Kendime

“Ben sevgilimin kendisiyim, o da bendir; biz bir bedene hulul etmiş iki ruhuz; Beni görünce O’nu görmüş O’nu görünce beni görmüş olursun” [Hallâc-ı Mansûr, Dîvân, 279]

ey sevgili ben bakmıyorum…sensin…yok mu tanrım

ağlayan bende kapılar gıcırtısında

tutulmadan vuranlı esinti

kol vermeye…sıkışmış…bırak

yetmez demişsin…ben ve sen bir

kendime

Asma asmaton (Ἄσμα Ασμάτων) / Şarkıların Şarkısı

Sevgilim ne kadar güzel.

Her zaman giydiği elbisesiyle,

Ve saçında tokasıyla,

Onun çok güzel olduğunu kimse bilmezdi.

Auschwitz'in kızları

Dachau'nun kızları

Bir ihtimal, sevgilimi görmüş olabilir misin?

Onu uzun bir yolculukta gördük,

Artık ne o elbisesini giyiyordu,

Ne de saçında toka vardı.

Sevgilim ne kadar güzel,

Annesi onu şımartmış,

Abisi de öpücüklerle...

Onun çok güzel olduğunu kimse bilmezdi.

Mathausen'in kızları

Belsen'in kızları

Bir ihtimal, sevgilimi görmüş olabilir misin?

Onu donmuş avluda dikildiğini gördük,
Soluk renkli kolunda bir numarayla
Kalbinin üzerinde sarı bir yıldızla.

Sevgilim ne kadar güzel,
Annesi onu şımartmış,
Abisi de öpücüklerle...
Onun çok güzel olduğunu kimse bilmezdi.

Sormuş Canım İçime

"bırakır mısın"

kim kime diyebilsin

ey gülüm… sevgilim

bendekilerden yakınsa

ateşi kalmadan küller bile

ben mi…bırakmamaz

kendini terk eder mi

deseler ki

şöyle böyle…o

diyerek mi seçildik sevildik

onlarla olsa olmasa senden uzağa

seni sen olarak sevdim

ilk defa benimsendim

hiç bir iyilik görülmeden

sorsana bırakır mısın beni

önce düşünen ve bana kendini

fenada ender feda eden biri

o da sen

bırakmak değil

al canımın değersiz… dök kanımı

diyen daha fazla sevmez

benim gibi

seviyorum

söylenmiştim

olur ya bir aksilik

güllerin en güzeli

kırılmayız dikeninden yeşilinden

gözü kalmaz

gerçek sevgilisini bulanın

"beni bırakmayın" hayır

beni sizsiz bırakmayın

biz olalım

duysun evrende

yakın olan melekesi

bulduğum için değil buldurduğuna

sonsuz minnet ezel ve ebedi

bir tanem çiçeklerden gerçeksin

Gül-elim

Bir kadının ruhuna düş gibi süzülüp girmek bir sanattır. Çıkmak ise bir başyapıt...

Soren Kierkegaard

yağmur

çöllerimdeki hayatım

acınla sevgim

alevler içinde

gölgelerinse… bir arzumun oyuncuları

gül-elim

perdeler ardınca her an

kokun

gizli bir sözdür

ama bana işkence ediyorsun

ayrılıklarınla

sararken

bütün hayallerimi

yakma ateşinle

hiçbir şeyin göründüğü gibi değilmiş

o sen mi

yağmurum
bakışlarımı çevirdim gök yüzüme
gözlerimi kapatıyorum

gül-elim
geldiğimiz yurdun ebedi hatırası
seni beni o biz istiyor

Seni sevmek istiyorum

أيقنت أن الله يجبر خاطري * * * لما بكيت و لم أجد إلّاهُ

ناديت والمحراب يحضن أدمعي * * * اللهُ يا اللهُ يا اللهُ

إن لم تكن قربي و ترحم خافقي * * * لي سواك يغيثني رباهُ

هذي دموع التوب أذرف حرّها * * * و رضيت ربي كيف لا أرضاه

و الله يُهديني خصوص معيةٍ * * * وا لهفتي لله وا شوقاهُ

و مضيت أذكر خالقي شوقا لهُ * * * أوّاه من شوقي له أوّاهُ

و الله يعلم من يحب لقاءهُ * * * فأحبه و أحب أن ألقاهُ

لما سجدت و قلت ما في خاطري * * * أحسست سبحان العليّ عُلاه

سأعيش عمري في ثبات دائمٍ * * * يا رب هيء للفؤاد هداهُ

هبني الرسوخ و كن معي وتولني * * * عبد تولاه الرحيم كفاهُ

سأظل أبكي عند بابك خالقي * * * فاقبل من العبد الفقير بكاهُ

و يظل محرابي يعانق أدمعي * * * اللهُ يا الله يا اللهُ

Allah'ın aklımı zorladığını fark ettim * * * Ağladığım ve onu bulamadığımda

Nidalarım ve mihrap, gözyaşlarımı kucaklıyor * * * Allah, Ey Allah, Ey Allah

Yanımda değilsin gibi ama bana merhamet edersin, * * * Senden başka sahibim yok

Bu gözümden dökülen tövbe gözyaşları özgür * * * Rabbim'den razıyım…O razı olmaz mı

Allahım bana özel kılavuzluk ediyor… aslında* * * O'na olan hediyem... özlemim

Yaratıcımın da özlediğini düşünüyorum * * *

Allah kendine kavuşmak isteyeni de sever ve bilir * * * Sevgiyi ve teslim olanı sever

Ben secde ettiğimde ve aklımda ne olduğunu söylediğimde * * * Subhan al – Aliyyil U'la zikrini
سبحان العليّ عُلاه

Hayatımı artık kalıcı bir kararlılıkla yaşayacağım * * * Ey Rabbim…Sana saygılı bir kalp

Bana dizginlerini verdiğin,kendinle renklendirdiğin * * * Ben senin kölenim Rahmetin kafi bana

Kapında sürekli ağlayacağım, Yaratanım. * * * Zavallı kölenim… ağlamamı sustursa da…

Sevgilim! hala gözyaşlarım beni kucaklıyor * * * Allahım, Ey Allahm, Ey Allahım

(Tercüme mefhuma uygun)

Kirli Yüzlü Melekler

sayende sayebân olduk istanbul şehri
sayende sebil olduk aç kaldık sefil olduk
yıldızlar dem çekti güvercinler gibi başucumuzda
ve yaktı perişan eyledi sine-i sâd-pâremizi
saplanıp hançer misâli bir hilâl
sokaklar serseri biz serseri
yüksekkaldırım da
bir cezayir şarkısını dile getirdi plâklar
cadde-i kebir: bütün ışıklarını yakmış bir gemidir
sinemalar neredeyse boşalacaklar

vay anam vay
sen ne dersin istanbul
sen garip bir şair olsan söyle ne halt edersin
kimin gücü yeterse kahretsin parasızlığı
sefalet akıyor gürül gürül sokaklardan
yol üstünde bir şehvet çarşısı tıklım tıklım
yol üstünde sevda pazarlığı aşk pazarlığı
kurtulamadık gitti bu denlü kepaze hayattan
hep böyle gecelerin koynunda yaşadık

geceler serseri biz serseri
karakoldaki aynada safran gibi kirli yüzümüz
gözlerimiz hasta gözleri ellerimiz hasta elleri
kırılmış kavala dönmüşüz

sen söyle serseriler kralı istanbul
sen söyle iki gözüm
hangi merhem çâredir şu bizim yaramıza
yel üfürdü su götürdü gençliğimizi
elimiz boşa geldi meydanlarda kaldık
meydanlar serseri biz serseri
sağımız sefalet solumuz ölüm
işte geldik gidiyoruz
kahrolasın
kahrolasın istanbul şehri

Attila İlhan

***

Gönülde olanı yere düşürme.
Sessizce sev. Usulca...
Kâinatı telâşa vermeden.
Melekleri ürkütmeden sev.
(Kemal SAYAR)

Sen, Siz Olmasın

mektubunda dedin mi

gelsen

yapamazsam…öyle de oldu

bana yazıklar olsun

sanki bir giyotin

ötesi aşkın alevi

neden ki

ses veremedim

kırılırsa

gözlerine yaş ve içine kan

seviyorum… ölüyorum… yalanlar...olup

önüme gelince

nerde kaldı sözlerin

vefasızlıkla bir mi oluyorsun

şimdi darağacında

boyun kırılsa

o kadar sancısını çekmezdim

aslında doyacak kadar duymuştu

kulaklarım sesini

açta değildi hani

kırk mazeret dizersem
olsun mu tamam
yetmiyor ki
affetmiş gibi yapsın
kendimi affedemem ben
zalim hayat …
berabersizliğim bir cehennem
içim yangın
aldatmış gibi
sonra sevgilinin
“demedim say”ını duymak
ağlayan yalanlarım
özlem duyar ölüme
keşke…ferahlasam
düşündükçe üstüme karalarla geliyor
donuk kaldım
ya küstüyse
veya bir damla yaş geldiyse gözüne
kim taşır vebalini

ey leyla
gücüm kalmadı
götürsünler beni kör kuyuma

boğuyor zaten yalanlar

şimdi sevmiyor derler mi

sen, siz olmasın yine de

Abelone'nin Şarkısı

Geceleri yatakta ağladığımı

Kendisine açmadığım sevgili,

Yorgun düşüren varlığımı

Bir beşik gibi.

Benim için uykusuz kaldığını

Benim gibi, saklayan.

Ah, içimdeki bu yangını

Söndürmeye çalışmadan,

İçimizde taşısak.

Sevişenlere bir bak

İtirafa kalkışsalar aşkı

Sözlerine yalan karışacak.

Sendendir yalnızlığım,

Varlığım sana dönüşmüş.

Seslerin içinde bir an doğarsın;

Uçup giden kokularda bir an varsın

Ah, hepsini kollarımda yitirdim,

Bir sen doğmaktasın, tekrar, yeni.

Hiç tutmadım, o yüzden tutmaktayım seni.

Tatlı şarkı ey…

Rainer Maria Rilke

(1875 - 1926)

Ahlarıma Ah Aman

ah efendim

ne diyeceğimi bilmiyorum

bu yaşadıklarım… siz...hepsi gerçeksiniz

“pişman mısın” dedi

pişmanım…

“ağlama kalk o zaman”

bendesiyim

nasıl ağlamam

Âşık ve Maşuk Sorgusu

Zamanında bir şeyh vardı.. Suçu da nedir şimdilerde unutulmuş ve zindana atılmıştı… Söylenildiğine göre hakimi de sert ve kolay ikna olmayan biri imiş.
Suçlu bulmak için sürekli sormuş. Niyeti mahkum etmek olursa suçlu ne yapsın tabiki düşer…zindana.

Kararmış şeyhe sordukça sormuş…sonunda…Yusuf gibi adını temize çıkarsa da atılmalıydı kör kuyusuna…

Sonradan derlermiş hakim de o şeyhi çok severdi ama nedense ceza verdi demişler… Mahkeme uzun sürmüş çok konuşmalar geçmiş. O mahkemeye tanık olan ben diyaloglar arasında geçen hikayeleri aktarmalıyım… bu önemli.

Şimdilerde Kara Şeyh zindanda zannedersem…

Çok hikayeler anlatılmış bu şeyh hakkında…Ona verilen cezada ağırlaştırılmış durumlar ilave edilmiş…Susuz bırakılmak, akreplerin dans ettiği yerde yatmak…

Aslında yatmasından çok ölmesi isteniyormuş…Oscar Wilde’nin “Her maşuk öldürür gene de sevdiğini/Bu böyle bilinsin herkes

tarafından" Hallac'ın baş verdiği darağacındaki hali gibi…

Zamanla ölsün, ya da onu öldürsün zindan…acayip gelmesin. Derler ki, zindan duvarlarında ki taşlar onun için ağlarmış. Hangi duvara yüzü değse oradan ona su akarmış…çünkü Kara şeyh iyi günlerinde suyu Kerbela'daki Hz. Hüseyin ruhuna içermiş sıcak suyu soğuk niyetine…

Kim kızarsa ona da Hz. Hasan'ın eşi Cade'nin içirdiği/yedirdiği zehir kadar değil ya deyip sabredermiş. Bu nedenle mübarek efsunlu imiş. Akreplerin cirit attığı zindanda bir türlü ölmezmiş.

Genel Af çıkmış… yine de hakim bir yolunu bulmuş çıkmasına izin vermemiş. veremezdi…sır ifşa olmasın diye.

Bir gün hakim rüya görmüş…Hakime demişler ki.. o seni çok sevdiği için sözlerine aldırmadı. Kaç kere senin için kendine dertler sıvadı sen ise ona Züleyha oldun…reva mı bu?

Hakim bakmış ki iş kötüye gidiyor çıkarmış Kara şeyhi zindandan…

Ne olacak yıllar sonra Kara şeyh çıkmış.

Ama ne gören gözü kalmış ne de duyan kulağı var…sanırsın bir meyyit gibi…

Kimi kimsesi de yok.

Köhne evine gitmiş ve dört duvarına kavuşmuş.. Tanrı da yalnızlığını dört duvara sığdırırımış ya...

Barışıklığı oradaydı…kendini üzmeyen barış evinde…

Ey şeyh! dediler susmasan…konuşup anlatsan derdini…

Ne anlatacak ki… suskun suskun gizli kaldığı yalnızlığında bir mum gibi erimiş…

Mum aydınlattı etrafını da ancak ışığın sahibi soran olmadığı gibi bir şarkısını söyleyecek kimse hala yok zannedersem…

Size o mahkemede geçen olaylar arasında anlatılan kıssaları hatırlatayım siz ne anlarsınız bilemem…ancak hepsi bir sofrada birleşince tatlı bir aşure olur…Nuh aleyhisselâmın tufandan çıktığında yediği yemek gibi…

Çünkü Aşk tufan gibidir...kurtulanı olmaz…öleni de sayısız…

Ali Emiri

Kıssalar

Pamuk ve Ateş

Ahmed Yesevî hazretleri, Türkistan'da yetişen büyük velîlerdendir. "Pîr-i Türkistan", "Hazret-i Türkistan" ve "Kul Hâce Ahmed" diye tanınır...

Ahmed Yesevî hazretlerinin şöhreti, kerâmetleri her tarafa yayılıp, talebelerinin sayısı yüz bine yaklaşınca, kendisini çekemeyenler düşmanlıklarından, çeşitli iftiralara başladılar. "**Sohbet meclislerine örtüsüz kadınlar gelip erkeklerle birlikte oturuyorlar**" gibi dedikoduları her tarafa yaydılar.

Ahmed Yesevî hazretleri kendisine iftirâ edenlere bir ders vermek istedi ve toplandıkları yere geldi. Elinde ağzı mühürlü bir kutu vardı. Oradakilere hitâben;

-Bâlig olduğu günden bu âna kadar, sağ elini haram olanın avret mahalline hiç uzatmamış bir velî istiyorum. Aranızda böyle biri var mı? Bu kutuyu ona teslim edeceğim, buyurdu.

Hiç kimse çıkmadı. Ahmed Yesevî hazretleri kutuyu talebelerinden Hâce Atâ'ya verip, "Bunu

Horasan ve Mâverâünnehr memleketlerine götür" diye emretti...

Talebe kutuyu alıp, bildirilen yere vardı. Her tarafa haber salınıp, âlimler ve Hâce hazretlerine iftirâ edenler geldiler. Herkes bu kutunun içinde ne olduğunu merak ediyordu. O talebe, toplananlara, bu kutuyu hocası Ahmed Yesevî hazretlerinin gönderdiğini söyleyip açtı. O anda herkes gördükleri manzara karşısında donakaldılar. **Çünkü kutunun içinde kor hâlinde ateş, bir miktar pamuğun arasında duruyordu.** Kendisine muârız olanlar hatâlarını anlayıp tövbe ettiler. Pekçoğu da ona talebe oldu...

**

Kim kimi seviyor

Birgün Şah-ı Nakşibend hazretleri halifesi Hace Alaaddin Attar hazretlerine der ki:

-Sen mi bizi seviyorsun biz mi seni seviyoruz?

Soru üzerine Hace Alaaddin Attar hazretleri kalbinin haline bakar ve kalbinin mürşidin aşkıyla yangın yerine döndüğünü görür. Cevap verir:

-Ben sizi seviyorum.

Cevap üzerine Şah-ı Nakşibend hazretleri hafif bir tebessümle sadece peki der.

O andan sonra Şah-ı Nakşibend hazretleri birkaç gün ortalıktan kaybolur.

Hace Alaaddin Attar kalbine bakar ve mürşidine olan bütün muhabbetinin bir anda kaybolduğunu görür.

Şeyhini arar ama bulamaz.

Birkaç gün sonra Şah-ı Nakşibend hazretleri kendisi çıkıp geliverir. Hace Alaaddin Attar hz.'ne der ki:

-Sen mi bizi seviyormuşsun biz mi seni seviyormuşuz?

Hace Alaaddin Attar der ki:

-Efendim,siz bizi seviyormuşsunuz.

***

Bu kadar çok sevgi bir kalbe sığar mı?

-Bir gün Rasülullâh "salla'llâhü aleyhi ve sellem" Hz. Ali'ye sorar;

- Ya Ali! Allah'ı seviyor musun?

- Evet, Ya Rasülullâh

- Peki, beni seviyor musun?

- Evet, Ya Rasülullâh.

- Peki, eşini seviyor musun?

- Evet, Ya Rasülullâh.

- Peki, çocuklarını?

- Evet, Ya Rasülullâh

- Peki, bunların hepsini bir kalpte nasıl yapıyorsun?

Hz. Ali Kerremallâhü veçhe beklemediği bu soru karşısında şaşırmış ve cevap verememiş ve oradan ayrılmıştı. Hz. Ali düşünceli bir şekilde dolaşırken eşi Hz. Fatıma aleyhisselâm annem düşünceli olduğunu fark ederek sorar;

“Nedir bu halin ya Ali?“ der.

"Eğer bu düşüncen dünyevi kaygılardan dolayı ise sana yakışmaz, bırak gitsin. Yok, bu halin Rahmani kaygılardan dolayı ise anlat birlikte çözüm bulmaya çalışalım” der.

Hz. Ali, efendimizle geçen konuşmayı bir bir Hz. Fatıma’ya anlatır. Hz. Fatıma durumu öğrenince tebessüm ederek Hz Aliye der ki;

“Ya Ali babama git ve de ki;

Kişi Allah’ı aklıyla ve ruhuyla sever,

Rasülullâh "salla'llâhü aleyhi ve sellem"i kalbiyle sever,

Eşini nefsiyle sever,

Çocuklarını şefkatiyle sever."

Hz. Ali aldığı bu cevap karşısında memnun olur ve Efendimizin yanına gelir. Hz. Fatıma'dan öğrendiklerini Efendimize anlatır. Efendimiz cevabını alınca tebessüm eder. Ve der ki;

"Ya Ali bu bana getirdiğin gül, nübüvvet ağacından koparılmıştır"

Üç Kapı da

Hamideddin-i Aksarayi hazretleri Yıldırım Beyazıt zamanında Bursa'da ekmek yapar satardı. Soğuk fırında pişen sıcak ekmekler…ben mahallesinde oturdum yüzlerce yıl sonra.

"Somunlar … Müminler …"

Niğbolu zaferinin anısına Bursa Ulucami'yi yaptıran Yıldırım Bayezid, açılışı damadının yapmasının uygun olacağını düşünmüştü. Cuma günü, kalabalık cemaatin önünde seslendi:

– Ya Emir! Kapıları sen aç ve cemaate vaaz edip namaz kıldır. Veli kişi olduğun için bu şeref sana aittir!

Emir Sultan Hz. Padişah'a burada Hamideddin-i Aksarayi hazretlerinin ikamet ettiğini ve o varken hutbeyi okumanın kendisine düşmeyeceğini anlatır. Padişah'ta Somuncu Baba'nın okumasını kendisinden rica etmesini söyler. Ve nihayet Israrlara dayanamayan Somuncu baba hutbeye çıkar.

Hutbe'de Fatiha süresinin yedi farklı tefsirini yapar. Cemaat Somuncu babalarının ne kadar büyük bir Allah dostu Evliya olduğunu görünce cami çıkışında onun elini öpmek isterler. O mübarek Zat cemaat'in isteğini kıramaz ve Ulu Camiin üç kapısından çıkan cemaat'e elini öptürür. Böylece bütün cemaat Hazret'in elini öpme şerefine nail olur.

Artık dağılmaya başlayan cemaat kendi aralarında konuşurken kendilerinin somuncu babanın elini öptüğünü anlatırken birden farklı kapılardan çıktıkları halde elini öptüklerini anlarlar. Oradaki görevi biten Hazret artık gitmiştir.

O günden sonra bir daha göremezler.

Aman Allahım

"Yokluğunu kalben bile olsa göstermesin"

sevgilim…

benim için şiirler yazmıyorsun

tüm varlığımla geldiğim

diller döktüğüm

uzaklara kaldığım

dökme şarabı kırdım şişeyi

yüz sürdüğüm

aç bana nikabını

onca hoş sözler varken

ağlayış ve sızlayışlar

benliğimi yıkmış

harabemde

anka kuşu konuşur

nerdeyim bense

bilemiyorum.

ey kalem… aramıza ayrılığı yazan

sensin

kimden kime

o benim bensizliğim

yurdumda karış karış

içtiler ab-ı hayatı

yolunda hakkın amanı dile geldi

haman ve musa kenanda bulunur

yamanın biricik hakkındır

fark var mı

erenlere muamma

aman Allahım bir sen varsın

söz olsun bana

bir oldum bir öldüm

amanım

Senden Umulan Budur…

yâ rabbi!

işte sevgilin…huzurundadır bendesi.

nefsi bekliyor

bağışlasan

sevgili gibi sevinir

yoktur diye bir şey olmamalı

değil mi

yâ rabbi!

cömertliğini çok duydum

benim gibi… rahmetini

bekler efendisi

yâ rabbi!

sahibi gidince köleyi azat ederlermiş

yanına geldim ben deyim…ya

umulur ki…

azat edilir

gelmişte…kalmışlar için

Gülistanın Gülleri

Zamanında ayrı ayrı diyarlara düşmüş eş ruhlu bir kadın ve genç varmış… onlar aynı bahçenin gülleri. Ancak bu ayrılıkları kaderin cilvesinden. Sonunda gülistanda karşılaşmışlar. Meryem ve genç birlerini görünce çok sevinmişler.

Sonunda cesur olan Meryem Hakk adamı gence demiş ki…

“Beni alır mısın?”

Fakir olan Hakk adamının, dünyada çok kazancı yokmuş. Tek serveti ilmi…

“Benim sana sana verecek ne bir güzelliğim ne de servetim var…El Cahiz gibi çirkin biriyim. Beğenilecek bir şeyim de yok ki” demiş…

Meryem bir türlü razı olmamış… ben bu işin bir kolayını bulmalıyım onu ikna etmeliyim diye günlerini geçirmiş. Bu anlatılanlar hikayelerde olur…fakat gerçek. Meryem’in önüne birgün nurlu bir kağıt düşmüş yücelerden.. üstünde “Kur'ân-ı Kerim’de her şey var…arayana ve bulana” diye yazıyormuş. Meryem bunu anlayamamış. En iyisi sevdiğime haber edeyim demiş.

“Kalbim! gökten düşer gibi bu kağıt üstüme düştü” demiş.

Hakk adamı ağlamaya başlamış. Uzun bir müddet susmuş. Sonra

“Meryem bunu sana göndermişler ama bana söyleniyor, bu söz demiş…tamam, senin olayım…Benim hafızamda Kur'ân-ı Kerim’den birçok süre var…ancak Kur'ân-ı Kerim’in kalbi Yasin-i Şeriftir.

Onu sana mihir olarak veriyorum. Benimle evlenir misin” demiş.

Meryem şaşkın şakın Hakk adamına bakmış…hani hayır diyordun neden kararını değiştirdin demiş..

Bunun üzerine Hakk adamı aşağıdaki hadisi nakletmiş. Emir yüceden başım boynum üstüne demiş.

Gülistanda iki gül vuslata ermiş. Hakk Erenler o geceye kadir demişler…sırrını ketmişler…onların soyları hala devam edermiş...deniyor

****

Sehl İbnu Sa'd radıyallahu anh anlatıyor: "Rasülullâh “salla’llâhü aleyhi ve sellem” bir kadın gelerek:

"Ey Allah'ın Rasülü, dedi. Sana nefsimi bağışlamaya geldim."

Rasülullâh “salla’llâhü aleyhi ve sellem” kadına şöyle bir nazar edip sonra tepeden tırnağa gözden geçirdi, bir de sâbit baktı ve sonunda (hiçbir şey söylemeden) başını yere eğdi.

Kadın, Rasülullah “salla’llâhü aleyhi ve sellem” in, hakkında hiç bir hükme varmadığını görünce oturdu. Derken bir adam doğrulup:

"Ey Allah'ın Rasülü! Sizin ona ihtiyacınız yoksa onu bana nikahlayın!" dedi.

Resûlullah “salla’llâhü aleyhi ve sellem” :

"Yanında (buna mehir olarak verecek) bir şeyler var mı?" diye sordu. Adam:

"Vallahi yok. Ey Allah'ın Rasülü!" deyince:

"Ailene git, bir şeyler bulabilecek misin bir bak!" dedi. Adam gitti ve

az sonra geri geldi:

"Hayır, vallahi ey Allah'ın Resulü hiç bir şey bulamadım!" dedi. Rasülullah tekrar:

"İyi bak, demirden bir yüzük de mi yok!" buyurdu. Adam tekrar gidip

yine geri geldi ve:

"Hayır! Vallahi ya Rasülullah, demirden bir yüzük bile yok! Ancak işte şu izârım var, yarısı onun olsun" dedi. Sehl der ki: "Adamın ridası yoktu"

Rasülullâh “salla’llâhü aleyhi ve sellem” :

"İzarın ne işe yarar? Onu sen giyecek olsan onun üzerinde bir şey olmayacak, şayet o giyecek olsa senin üzerinde bir şey kalmayacak!" buyurdular. Bunun üzerine adam oturdu. Epey bir müddet oturduktan sonra, kalktı.

Rasulullah “salla’llâhü aleyhi ve sellem” onun döndüğünü görünce, geri çağırılmasını söyledi. Adamı çağırdılar.

"Kur'ân'dan ne biliyorsun (hangi süreler ezberinde?)" diye sordu. Adam:

"Şu şu süreleri biliyorum!" diye bildiklerini saydı.

"Yani sen bunları ezbere okuyor musun?" diye tekrar sordu. Adam:

"Evet! " deyince, Rasülullah “salla’llâhü aleyhi ve sellem” :

"Haydi git, ben kadını sana temlik ettim" buyurdu."

Bir rivâyette: "Kur'an'dan bildiklerin(i öğretmen) mukabilinde onu sana nikâhladım" buyurdu."

[Buhari, Nikâh 6, 32, 35, 37, 40, 44, 50, 51, Vekâle 9, Fedâilu'l-Kur 'ân 21, 22, Libas 49; Müslim, Nikâh 76, (1425); Muvatta, Nikâh 8, (2, 526); Ebu Dâvud, Nikâh 31, (2111); Tirmizi, Nikâh 22, (1114); Nesâi, Nikâh 62, (6, 113).]

Göz Göz Olan Bu Sine

göremedim

söylemediler kim olduğunu

ama çok güzel şeyler

yaşadım önce seni

girdim kalbine

kimler vardı orda

hem ne kadar kalabalık

kimine kırgın

kimini çok seviyor

çok garipti oda odaydı sanki

kalbi herkese ayrı

sonra has odada pir sohbet veriyordu

dinlemek nasip oldu

Zenginliğimiz Sendendir.

Dost bî perva, felek bî rahm, devran bî sükun.

Dert çok, hemdert yok, düşman kavi, talih zebun...

Fuzuli

Ehli gönülden biri sevdiklerine bir gece çok dualar etmiş. Rasülullâh "salla'llâhü aleyhi ve sellem" in "temiz ağızlarla dua edin" buyurduğu üzere, dilekleri yerini bulmuş.

Sonra huzura varmış… efendimiz salla'llâhü aleyhi ve sellemin önüne diz çökmüş oturmuş.

Efendimiz ona "sen bir şey istemiyor musun" demiş. Derviş başını öne eğmiş, suskun şekilde kalakalmış.

Sorarsalar bundaki mana nedir?

Efendim sizin eşiğinizde olmak huzura varabilmekten daha âli bir nimet olur mu, herşeyimiz varımızda sensin, demiş gibi…Yine de lutüf ihsan menbâ-ı efendimiz salla'llâhü aleyhi ve sellem vardan ve yoktan bütünlüğü ona ihsan buyurmuştur.

يَحْلِفُونَ بِاللّٰهِ مَا قَالُواۜ وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ اِسْلَامِهِمْ وَهَمُّوا بِمَا لَمْ يَنَالُواۚ وَمَا نَقَمُوا اِلَّا اَنْ اَغْنٰيهُمُ اللّٰهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهٖۚ فَاِنْ يَتُوبُوا يَكُ

خَيْرًا لَهُمْۚ وَاِنْ يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبْهُمُ اللّٰهُ عَذَابًا اَل۪يمًا فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِۚ وَمَا لَهُمْ فِي الْاَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَص۪يرٍ

“And olsun ki, müslüman olduktan sonra inkâr edip küfür sözünü söylemişler iken, söylemedik diye Allah'a yemin ettiler, başaramayacakları bir şeye giriştiler; Allah ve Peygamberi bol nimetinden onları zenginleştirdi ve öç almaya kalktılar. Eğer tevbe ederlerse iyiliklerine olur; şayet yüz çevirirlerse, Allah onları dünya ve ahirette can yakıcı azaba uğratır. Yeryüzünde bir dost ve yardımcıları yoktur.” [Tevbe, 74]

Âşk-ı Şeyh, Gün ve Er

"Kadında muayyen bir heykel-i hüsn ü hayal, mevcut değildir. Kadın, mazhar-ı âşktır."

[Semîha Cemâl]

[Kadında belirli heykeli bir güzellik ile hayal mevcut değildir. Kadın âşkın kendisidir.]

Er, üzgün üzgün ulu dağdaki Gün'üne bakıyordu…

Önceden okuduğu kitaptan kalbine gelen ilhama kalbini yaslamış bir yandan kızarmış gözlerle ağlaşıyordu. Gözler kalbe, kalp göze yansır derler ya..

Pervâne gibi yavaşça kalp sayfalarını araladı, birdenbire âşkın ziyâsını gördü. Mest ü hayran olarak uçtu ve kendini alevin içine attı.

Vücudu sızlatan, tahammülsüz bir ateşle yandı. Hiç tanımadığı büyük bir zevke daldı.

*****

Gün sesleniyordu:

"Yan, ama tütme!" "Yan, ama tütme!"

Er:

"Benim gibi seven bir vücut toprak olamaz, belki de ben vücudumu toprak olmaktan kurtarmak

için yanıyorum. Ben ölsem bile âşkım asırlara devr edecek kadar kuvvetlidir. **Çünkü ben de onu başkalarından devr aldım, bende başlayan bir şey değil ki bu!**

Ben âşka, gelmiş geçmiş bütün insanların, bana miras bıraktığı bir ruh zenginliği, bir ruh asâleti ile bağlıyım. Bu emâneti kendi varlığımla zenginleştirip, besleyip gelecek nesillere devredeceğim…şimdi"

Gün:

"Benim hiçbir şeyim yok., ne bir zevk, ne bir eğlence, hiçbir şeyim yok" ama ben şehülgarâmım!" *[Şeh: Şeyh ---garam: âşk. Sevdâ. şiddetli arzu]*

Aslında Gün, Er'ini tanımıştı…hakkında derdi ki:

"İyi ve fena diye iki mefhum bilmez. Onun için her şeyde iyilik vardır. Er, kendi vücudundan ölmüş ve benim âşkımla yaşayan bir vücut olmuştur. Âşkın hakikati alev, kor, kül ve nihayet hiçliktir. Yanmış âşıkta da kendi vücudu sönmüş, âşkın vücudu hâkim kalır."

Onları ötelerden seyreden âşk şeyhi şöyle demektedir:

Âşk öyle bir denizdir, oraya batanların ne şikâyet, ne de zevk nidası işitilmez. Denizin dibine bak ki, orada sessizlikten başka bir şey yoktur. Sesler kaynayış ve çalkanışlar hep denizin üstündedir.

Âşkın öldürücü eli, bir kamıştan kaval yapmak isteyen kimse gibidir. Kamışın boğazını keser,

tekrar onu güzel tutup okşar ve gene kendisi çalar.

Âşk öldürücü, fakat tekrar can vericidir ki, bu can evvelkine benzemez. Âşkın huyunu ve rengini tutar.

Ey âşk, sen yüzünü bir kerre görenlere acı da, onları bu lutuftan mahrum etme.

Âşık âşkın bir zerresini iki cihana vermez.

Sarhoş ol, iç, iç badeni!..

**

Er dedi ki:

Gün'üm sen olmasaydın, ben âşkı bilmezdim, âşkta olmasaydı, seni bilmezdim! ..

Söyle güzelim söyle., ruhumun bülbülü,

Âşkın büründüğü vücut…tanrılaşmış insan.

Bu kalbi yakan gözler âşk ilâhına mahsus ateşe mensup, bu tavırlar o kudsî ateşten!

Bu dağılan varlığımda yanan ateşe yemin ederim ki, Gün… yaratılmış değil, ilâhtır.

**

Âşk şeyhi devamla dedi ki:

Âşkın tecelli ettiği vücutlar, ortadan kaybolsa da âşkın, kendi kaybolmaz, o her vakit vardır.

Onun dini, milleti yok…her dinde, her millette, her an o birdir. O öyle tam ve mükemmel bir kudrettir ki ne artar ne eksilir, ne yükselir, ne

alçalır, O, ne fakir, ne çoban, ne, hükümdar tanır; kulübede de, sarayda da, bir hükümdarın gönlünde de hep o âşk ... O, bütün beşerî mukaddesatı yakan en muazzam bir hükümdardır.. Onun hükmü gibi bir hüküm yoktur. Onu ne cihanın hâzineleri, ne saraylar, ne aylar, ne güneşler satın, alamaz; bütün bunlara o hâkimdir. Âşkın zebun ettiği bir kalbi hiç bir kudret yükseltmez.

Âşkın kudreti önünde koca denizler küçülür, bir katre olur; onun nihayetsizliği yanında ebediyetler bir an olur.

Ve öyle âşk demleri vardır ki bir anı, bir ebediyet gibi nihayetsizleşir.. Âşkta mukaddes bir zerrecik bir kâinat olur. Onun kanunları bambaşkadır, bu tabiat kanunlarına uymaz ve onun hükmü daima bu tabiatın üstündedir Âşk kalbe girince orada ne varsa yakar, yıkar.. Nasıl ki bir cihangir bir memleketi zabtedince, evvela oranın ulularını mevkiden düşürür. Âşk ta, şeref, haysiyet, gurur gibi bütün ululları talan eder...

Er:

Çok garib!

Bir varlık, iki de olabiliyormuş. Benim bu vücuduma bir başka âşk ruhu sarî oldu. Eski Er'den eser kalmadı; ruhumla beraber, vücudum da bir başka vücut var. Zerrelerim, tenimdeki kan, bu âşkın rengine ve ateşine boyandı, tenim bu âşkın şulesine battı, bu ateşle dirildi. Bende kuru bir addan başka bir şey kalmadı. Artık ben, ben değilim…Gün müyüm, diyorum.

Ben âşkım! Ben bu nur içinde bu nura batmışım, güneş olmuşum. Benim kendim âşk oldu, varlığım gitti ve canım o yârin şulesiyle aydınlandı.. Hâlbuki ismim gene o isim; fakat ben, o ben değilim...

Şimdi yeni anladım…Beni vücudumun şekline bakıp çok zaman Gün diye çağırıyorlar. Kendim de evvelce bu âşkın, bu ateşlerin yerinde bir varlık olduğumu hissediyorum.. fakat bu eski varlığa Öyle yabancıyım ki... O bomboş bir kılıf, topraktan, ruhsuz bir zarf! nasıl olup ta burada, böyle ateşin bir âlemin doğduğunu kendim de bilmiyorum... Yalnız bu ateşlerin, nurları içinde onu görüyorum, onu biliyorum, onu duyuyorum...

Gün:

İşte âşk, varlığı böyle yakar kavurur; insanlıktan bir hatıra bile bırakmaz ve nihayet yerine kendi kaim olur.

Âşkın nihâyeti ölümdür!

Olüm, âşk kadehine el sürmemektir.

Âşk Şeyhi dedi:

Benim canımın nehrinde ebediyet şarabı kaynar.

Geliniz, canınızın dudaklarını benim vücuduma yakın ediniz.

Ben âşk kıyametinin İsrafiliyim, benim nefesim, kalbe hayat verir.

Ben güzel, yüzün esiri değilim, belki bütün güzeller benim maşukumun bir şulesidir, ben, o

şuleye hayranım., yoksa benim dedem put kırıcıdır!

Ben gizli ve aşikâr deliliğim, onun içindir ki belki sesime bir mahrem bulayım da, ona âşk ateşiyle kıvılcımlar saçan olduğumu gösteriyim ve ayrılık acısını anlatıyım..

Benim bu ateş saçan iniltilerim onun içindir ki, bu sesimdeki gizli olan hakikat ve sır, bana yokluktan mıdır, yoksa vücuttan mıdır?

Benim yanışım, gönlümde bu sıkıntıyı dağıtmak içindir.

Benim ruhum için yüz sene ile bir saat arasında fark yoktur, zamanın uzunluğu kısalığı birdir. Çünkü, sene, ay ve gün feleğin dönmesine, zemindekilere göredir. Biz mana âlemine ve yarın maneviyatına varmışız, can âlemine göre bir sene bir an; ve o bir an içinde bin sene gizlidir.

Ben âşkın celâl denizine gark olup bildiğimi bu âşk âleminde mahvederek hayranım. Bu feryad ve inilti, işte o hayrettir. Ben o hayretimden şikâyet ve şikâyeti de gene kendime yâr eder yanıp yakılırım..

Sabahın seherinde bir türlü sesle ve bir türlü esrarla bülbül gibi nalan olurum.

Bazen visal denizine batar, dünya ve ahreti unuturum.

Bazende hasret ve firak ateşiyle yanarım.

Benim derdim, ne dilin lisanına, ne kalbin lisanına ne de hal lisanının imâ ve işaretine gelmez.. Belki ben halimden taşan manada gizliyim...

Ey Er!

Âşk, hep sinesi yanıkları ihtiyar eder ve der ki, âşk yolu kanlı yoldur. Sevgilinin gözlerinin bahâsı kandır., âşk iştiyak derdiyle yarılmış, firak hasretiyle parçalanmış derd dolu bir sine arar.

Âşk, âşk, bütün hakikat o... ondan başka her şey yalan!

Âşk ebedî, âşk bu gölgeler aleminin batmayan nuru, âşk bu hayal ve karanlıklar dünyasının fena bulmayan ruhudur!

Er:

Gün ben seni gözlerin, saçların, tenin için sevmiyorum. Onlara muhabbetim, senin olduğu için.,. Sen benim içimin aynası benim kendi vücudum, benliğimsin.

Gün:

Bir vücutta iki ruhu kim görmüş?

Er:

Bizim tenlerimiz de biribirine muttasıl, bizim birleşmemiz tenle canın birleşmesinden de daha yakın.. Belki bağsız bir bağla…

Âşkımın hayali, canımın, âşkımın secdegâhı

Sağın neresi? diye sorsalar:

Canımım olduğu taraf!

Solun neresi? diye sorsalar:

Cananım Gün'ümden boş olmayan her yer

Sen kimsin? diye sorsalar.

Ben oyum! Gün'üm derim.

Bizim, âşkımızın kadehinden içenler

Ellerinden şarap kadehin atarlar

Kadeh bizim vücudumuz

Şarap onun âşkıdır!

Bizim maşukumuzun nurundan gökteki ay gizlenir, utanır

Göğsümü açıyorum, kollarımı bağlayarak, bütün vücudumdan, canımdan, cihandan geçerek, sana kendimi iade ediyorum. Dünyada tutunacak bir noktam, bağlanacak hiçbir zerrem yok...

Ey Gün'üm…beni yak!

Senin âşkınla yanmak, sana secde etmek, sana bir zerremi, bin kerre feda etmek vücudumu senin muhabbetinin şulesiyle yakmak istiyorum...

Sarhoşluğun Er'ini ne hale koydu?

Gör ki: şimdiden mahv ve zebun oldum.

Senin, namını yıllarca tavaf eden, zikrini kalbine yıllarca can eden Er'in ruhuna nihayet hitab edersin değil mi!

Senin ve benim aramızda hiç kimse yok, hattâ ben de mevcud değilim...

Sen o kadar güzel ve büyüksün ki, huzurunda nefesim, aciz bir duman parçasının bir dağ eteğine zilletle sürünüşüne benzer. Seni sevip âşkının nihayetsiz zevkinden içtikçe, göklerin uzaklığı, yıldızların sayısız çokluğu, zamanın müthiş çemberini nihan ve yoklukta buluyorum.

Gün:

Ey ümitsizlik ve teessürle ağlayan

Vaz geç ağlama…bana gel.

Gel bak bende ne İlâhî şaraplar var

Biz âşkın gülleri değil miyiz?

Bize can gülü derler!

Kül olmuş harmanda alev mi arıyorsun!

**

Er:

Ben başka âşıklara benzemem, ben ruhuna, âşkına da aşığıyım!

O, her şeyde en güzel anı yaşatan bir kudretle yalnız bir şey hatırlarım: Gün!

O kadar sevdiğim şeyler seninkiler.. Sen benim için dünyanın en güzelisin, bütün güzellikler senin manandan gelir.

Gün:

Ben sendeyim, seni kendime kattım.

Er:

Sen âşkın medhisin, âşk ta senin medhindir!

Ben, bir yudum! dedikçe sen deniz gibi verdin.

Ey yalnız âşktan duyan, âşktan koklayan sevgilim!

Ey benim gecelerimin mehtabı, benim âşkı cazibesi ile tavaf ettiğim güzel!

Bana hararetinden ver, bana nazarlarınla hayat ver!

O zamanlar, benim susuz vücuduma can getirir.

Ah, bu güzel yüzün bahası olan iştiyak ta sendendir. Bende ne varsa al.

Yalnız kalbime, ah oraya dokunma!

Çünkü orada yalnızca..sen varsın!

Âşk Şeyhi:

Âşk neşterinin başını, ruh damarına vurdular bir damla kan damladı ve ismi gönül oldu. O halde gönül, ruh damarına vurulmuş âşk neşterinden damlayan bir damla kandır.

Fakat vuran kimi Hem de ne tahlil edilmez bir damla kan ki, yarasının ateşini duyanlar, gönül derdi denilen ve şifa bulmayan bir hastalığa uğruyorlar.

Er:

Gönülün mahiyeti bir damla ruh kanı mıdır?

Âşk Şeyhi:

O nasıl bir katradır ki içinde âlemler müşahede olunur.

Hududu, ufku, belirsiz bir nihayetsizlikte kaybolarak akıl ve fikir hayran kalıyor.

Demek âşıkların gözlerinden akan hicran yaşının kanlı olması, gönlün mahiyetinden ileri geliyormuş .

Âşk tıpkı uzaktan bir ateşe benzer. Fakat içine girilince bir bahar âlemi?

Bir gül bağçesi gibi kokulu ve lâtif... Ayçam gördün ya âşksız hayat ölüm, hayat ise âşkmış değil mi? Bak güzelim bütün bu gökler, bu güneş, bu toprak, bu dünyada her zerre, ama her zerre bu âşkın ateşinden karasız, o güneşin nurları aydınlığına batmıştır

Senin ruhundaki âşk, ölmüş vücutları dirilten kuvvet, mihneti insana zevk eden sırdır!

Şarabın sarhoşluğu bir baş ağrısı bırakmakla geçer gider. Ama âşkın sarhoşluğu, visalin, âşkın yâdıdır, zevkidir ve o, kıyamet geçer de gene baki kalır.

Ruhlarımızda görünen Allaha tapalım…!

Er:

Şimdi ben gidersem o âşkını başka bir vücutta toplar mı?

Ya rabbi ölmek istemiyorum, onun bulunduğu dünyadan, ayrılmak istemiyorum!

Kumların üzerinde billur sular hâlâ onu tesbih ediyor

Bu billûr suların ne gizli, ne esrarlı anlatışı var!

Anlatıyor, fısıldıyor, bu gümüş ışıklar

Sevgilim Gün, sen benim ruhumdur!

Sular bile bu sözü ne kadar tekrar etti!

Söyledi, söyledi, kanmadı Ben ağladım, onlar söyledi!

O benim bütün zevkim, benim âşk aynam

Dünyada yalnız bu manayı gördüm..

O kadar ki…birbirine geçmiş şarabla kadeh,

Farkı yok hangisi şarabdır hangisi kadeh

O kadar birbirine geçmiş âşk ile ben

Farkı yok bence hiç, ben mı âşkım âşk mı ben!

Gün:

Üzülme Erim..Sende aksimi görüyorum.

Bu iki vücutta âşktan başka bir şey yok...

Er:

Tutsam da tutamıyorum, baksam da inanamıyorum. Yalnız yanıyorum, eriyorum,

Diyebilirim ki, bu gecelerin yalnız bir tanesi, bütün bir ömrü güzellik ve hararetiyle doldurmak için yeten bir ilâhî âşk ziyafetidir. Bu tekerrür eden âşk rüyalarıyla Öyle sarhoşum ki... İnsanların saadet diye aradıkları, dünyada bulamayıp ahrette farz ettikleri, cennet diye rüyalarına giren âlem acaba bu mu?

Herkes Gün'ümü sevseydi, dünyadan azab, ahretten cehennem kalkardı

Vücudum Gün kesildi, her yanımdan görünen onun hayali!

Çiçek nedir?

Gün'dür kalbimin âşk çiçeği!

Gün'üm, senin bir tane sevgilin var…biliyorum.

Ah.., tekrar hayata doğmak istemem…şimdi sen!

Gün:

Senin hayatın benim.

Alıp verdiğin nefes benim!

Ben senin her şeyinim!

Senim!

Ben senin düşündüğün ve düşüneceğin her şeyinim,.

Hem de aklının eremediği, düşünemediğin her şeyinim?

**

Er, bu sırada aynaya baktı; Kendi aksini göstererek :

Gün! ben senim!

**

Gün

Bensiz ölürsün, yaşayamazsın

Erim…hayır, bana öyle üzülerek bakma, tahammül edemem. Şu hâle bak, ben seni nasıl ihata etmişim. Sen benim âşk goncamsın... Bu

vücudun hiçbir noktası yok ki orada ben bulunmayım!

Âşk, âşk!

O ebedi, o cihan, o benim bütün vücudum.

Er:

Gün her şeydir!

İlâhi!

Bu garip, âşktan yandıkça sen ona âşk denizini saçmanı!

Ve âşk ateşiyle kalbin yangınını tedavi etmeni diliyorum!

Bana can için âşk ver!

O benim sineme devadır, canıma safadır. Onun yolunda ıstırap çekmek dünyada bin kahkahadan güzeldir. O ıstırapta hayat vardır. O âşkın cefa ve eleminde bin hayat vardır.

Günüm söyle…güzelim sen söyle ben hayran olayım, yeter ki var sen ol!

Ben yok olayım. Varlığın, güzelliğin hiçlikle belli olur...

Sen âh et, ben o âhdan yanayım,

Sen gül ben ağlıyım, sen bu tende var ol, ben kurban olayım!

Yarabbi!

Beni bu cihandan Gün'den evvel al,

Beni onsuz yaşatma, beni onsuz bırakma!

O beni kaplamış, o, benim benliğimi tamamen almış, yalnız bende o, olarak, beni önceden al.

Ondan pek az evvel bu dünyadan gitmek çok isterdim. Gitmek istemiyorum şimdi…fakat olan oldu…

Günümü **isterim. Ona kanamadım, bari onun ruhuna karışmak bütün bütün onda olmak istiyorum.**

Ey Günüm!

Aç sineni aç! Ssenden kopmuştum gene aslıma, sana geliyorum

Günüm!

**

Âşk Şeyhi

Er ve Gün'üyle birleşti...

Bu bir kıyamet…hakkın eseri

Onlar şimdi insan değil melektir!

Âşkta istiğrak/son durum, âşıkın, maşukunda ölümüdür. Gün de artık öylesine yaşıyor. Yaşayan ölüler gibi..

Ah minel âşk!

Âşk, maşukun vücudundan akseden bir ziyadır ve bu ziya âşıkın vücudunu kaplayıp mahvetmezse, aslına döner gider.

Âşk kolay ele geçer bir devlet ve maşuk benlik sevgisiyle bulunur bir nimet değildir, onun yüzünün bahası candır, candır.

Âşkta his te yoktur; ne vuslatın zevklerinden bir neşe, ne ayrılık acılarından bir gam!

Âşk yolunda ne kanlar dökülmüş ve şevk çomağile ne başlar top gibi yuvarlanmıştır ki hesabını maşuktan başkası bilmez.

Âşk yolunda baş terk etmeyen, âşkın hakikatinden, ne haber alır ki?

Akıl sahiplerinin fasılları babında âşk bulunmaz.,

O, cevab ve sualle anlatılmaz.

Âşk ve âşıklık sırrını gene âşk söyler; onun lezzetini âşık, âşıkın kıymetini de maşuk bilir!

Âşk öyle bir ateştir ki neyi bulsa yakar ye kendi rengine çeker.

Böyleyken Böyle…

Aman Güvercinim

kül rengi güvercinim

yüce yerden indi

beğenmez…ısınmaz

ne bu… bomboş ıssız ve susuz

yurdu harabe

alıştı mı hani

saflığı koruyacağına dair

verilmiş ezeli sözler

hatırlarıma

aksın yaşlar gözlerinden…durmazca

ah… asıl vatanım

dön emri

zamanı gelip çatmadan

amanım güvercinim

kara toprak için

varından ayrılmıştın

ulu âlemden aşağı indirler mi seni

çukurlara kör kuyulara

düşkünüm de aşka

olmuyor ateşin dumanı

kader… gidiş yolumuzu kesti

hele helesene… beklemek

güneş dahi doğmamakta

burası dünya değil mi

karanlığa batıp gitti

ah güvercinim

aman amanım

kalbimde parıldayan bir şimşek

sönüvermemeli yokmuş gibi

aslına gitmemeli

erkendir…